

Yksinhuoltaja uskoo vanhemmuuteen

► "Aikuisten tehtävä on järjestää asiat niin, että lasten olisi hyvä elää. Pienetkin asiat ovat tärkeitä. Kun kysyy pyöräileviltä lapsilta, missä kypärät ovat tai puuttuu nuorten tupakanpoltoon, on tehnyt jo paljon", Eija Bouras sanoo.

Bouras haluaa saada lasten ja nuorten asiat paremmalle mallille. Kahden koululaisen yksinhuoltaja työskentelee Mannerheimin Lastensuojeluliiton iltapäiväkerhon ohjaajana.

Vapaa-aikanaan hän ahertaa nuorisopäällikkönä urheiluseura Asikkalan Raikkaassa ja on aktiivisesti mukana myös Jukolan Viestin järjestelyissä. Suunnistustapahtuman hyväksi puurtaakin melkein koko Asikkala.

Bouras ihailee "koko kylä kasvattaa"-elämänmallia ja toivoo, että se saisi vähitellen jalansijaa Suomessakin. Kerho-ohjaajana hän on huomannut, miten tärkeää pienille ekaluokkalaisille on turvallisen aikuisen läsnäolo.

Bouraksen mukaan lapsiperheet tarvitsisivat nykyistä parempia verkostoja arkielämänsä helpottamiseksi. Perheet voisivat laittaa asioita tärkeysjärjestykseen ja pohtia, olisiko uraputken sijaan mahdollista harkita esimerkiksi jommankumman vanhemman osa-aikatyötä.

"Itse teen osa-aikatyötä, jotta ehdin vaikuttaa. Kotona jaamme työt lasten kanssa, isäni auttaa meitä. Lapset ovat paljon mukana luottamustoimisani."

Bouras asui ennen Algeriassa ja kasvoi siellä eräänlaiseen kollektiiviseen vanhemmuuteen. Entisen kotimaan positiivisia puolia ovat toisista välittäminen ja lasten huomioon ottaminen aina ja kaikkialla.

Bourasin perheessä istui illallisella pitkä pöydällinen väkeä ja suhteet sukulaisiin olivat kiinteän lämpimät. Vaikka viimeiset vuodet Algeriassa olivat pelon ja pommitusten täyttymiä, Eija Bouras jaksaa muis-

tella hyviä puolia.

Bourasin mukaan Algeria on kehitysmaa, jossa oppikirjoja ei juuri ole eikä kouluruokailusta tiedetä mitään, mutta lapsista välitetään ja äityttä arvostetaan ihan eri tavalla kuin teknologia-Suomessa.

"Elin kuusi kuukautta Algerian ajasta sisätiloissa, koska en ulkomaalaisena uskaltanut liikkua ulkona. Tulituksia ja lahtauksia oli jatkuvasti ja joka puolella enkä pelotani saanut juuri nukuttua."

"Jaksoin uskoa parempaan huomiseen siihen saakka, kun lapset Hana ja Diinu yhtenä päivänä juoksivat itkien kotiin ja kertoivat, että heidän koulunsa ehkä pommitettaisiin. Soitin saman tien isälleni. Hän järjesti meille lennot Tunisiasta Suomeen ja tuli itse vastaan."

"Mieheni järjesti meidät Tunisiaan. Hän on korkeassa virassa Algeriassa eikä voinut kuvitella tulevansa tänne. Avio liittomme oli päättymässä."

Seitsemän vuotta sitten mar-

raskuussa Bouras oli kahden matkalaukun ja kahden lapsen kanssa Suomessa. Lapset eivät osanneet kieltä, eivätkä olleet koskaan nähneet lunta, jota oli ainakin metri. Siitä alkoi sopeutuminen kotimaahan.

"Paluu oli kasvattava kokemus. Lapsetkin joutuivat tekemään paljon työtä löytääkseen oman paikkansa. Sotakokemuksia Hana on purkanut puhumalla, Diinu piirtäen. Molemmat harrastavat aktiivisesti taidoa, minkä arvelen johtuvan näistä taustoista."

Eija Bouras arvelee sopeutuvansa mihin tahansa. Ennen Algeriaa hän ehti elää ex-miehensä kanssa monta vuotta Lontoossa yliopistopiireissä. Koti-Asikkala tuntuu nyt pieneltä, kivalta ja rauhalliselta.

"Sen olen ainakin oppinut, että elämää pitää elää täysillä joka ikinen päivä. Haaveeni on jonakin päivänä olla päätoiminen äiti, vaikkapa lapsikylässä", hän sanoo.

Terhi Friman

Eija Bouras toivoo, että aikuiset jaksaisivat huolehtia lapsista ja nuorista. Hän ihailee entisen kotimaansa Algerian tapaa välittää aidosti lapsista ja arvostaa äidin roolia perheessä.